

ХРИСТО ФОТЕВ
МОРСКИТЕ ДЪРВЕТА

chitanka.info

На художника Михаил Ангелов

*И никога аз няма да забравя.
Завинаги ще отнеса със себе си
дърветата — самотните дървета,
надвесени по пясъка на моето крайбрежие.*

*На Анхиало гордите дървета
и скръбните дървета на Каварна.
Със корени — горчивите в морето,
а сладките в земята. И с корони —
мечтата, моделирана на вятъра
в най-чистата си форма... На едните
короната — как скача тя тъй, както
делфина (или спомена за него)
из паметта ми ужасена. Стига.
На другите, които са по-плътни,
короната прилича на луната.
Едните или другите — пред всички
на мократа земя ще коленича,
за да усетя гордостта, с която
се носи и най-тежката корона.
Навярно във това е красотата
на морските дървета... И аз, който
във името на красотата трябва
да изрека най-страшната присъда
ще коленича просто на земята.
Последното листо ще се откъсне.
Листото, на което е написана
червената история на лятото,
ще се удари бавно във морето.
(Камбана, над която ний висиме.)*

Тя ще отекне с бронзово звънтене.
И аз ще стана. Ще се вдигна рязко
със скока на тръстика. И ще тръгна.
Ще понеса аз тежката корона
на красотата... Гордо ще я нося.
И ще се уча вярно да ѝ служа.
Аз във името ѝ ще осъдя всичко,
което я убива... Не търсете
смекчаващи вината обстоятелства.
Присъдата ще бъде справедлива.
Когато се уплаша... И тогава
към луминала няма да посегна.
Аз ще си спомня морските дървета.
На Анхиало скръбните дървета
и гордите дървета на Каварна.
(Говоря за дърветата... И, господи,
отново ме издига най-зеленото.
Тополата на улица „Безименна“.
В бургарските покрайнини. И майка ми.
Но майка ми ме вика на прозореца,
а аз не мога да се спомня името.
Катеря се с мълчание по клоните
и много ми е хубаво... Тополата
полека ме разтваря във листата си
и аз съм птица, аз съм мравка, малкото
и най-зеленото листо на клоните —
лиството се усмихва на пространството
и не усеща във гласа на майка си
червената история на лятото.)

И никога аз няма да забравя.
Завинаги ще отнеса със себе си
дърветата... Огромните дървета
в градината на варненската болница.

Сестрата — помня аз — ми се усмихна
и ме поведе бавно към балкона.

И скочиха срещу ми — излетяха
стълбата на внезапните дървета.
И рязко осезание на стръмни
потоци, струи от чешми, морета
се блъсна във горещите ми устни.
Загатнаха ми стройните дървета,
че ще живея... Че се качвам бавно
по някакво стъбло невероятно,
с невероятна сила извисено.
О, аз си спомних — детските ми длани
прегръщаха уплашено дървото
и мравките ме учеха как трябва
по клони и стъбло да се катеря.
Ръцете ми растяха... И внезапно
докосваха приведените клони.
С усмивка ме посрещнаха добрите,
а лошите — с печална съпротива.
А лошите се чудеха — най-злите
ме питаха кога ще се обеса...
Понякога ми спираше сърцето.
Ръцете ми умираха — тогава
си мислех, че вися във тишината
между небето и земята — мислех,
че моето дърво не съществува.
Тогавата аз се мъчих да си спомня
уроците на детските ми мравки.
И пръстите ми хващаха отново
спасителните клони на дървото.
Високо над главата ми — по-близко
и все по-близко слънцето, небето...
И аз ще ги докосна. Аз ще бъда
червената история на лятото...
Без да усетя болка — ще ударя
голямата камбана на земята.
И ще отекна — може би — в сърцето
на Някого...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.